

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Cuộc đời đầy những gai góc và đau khổ”. Đó là một chân lý mà tôi thực sự nhận ra khi lâm vào vòng lao lý. Thật vậy, tôi xuất thân từ một gia đình thợ thuyền, cha tôi làm việc trong Hải Quân Công Xưởng (thường được gọi là ‘Ba Son’ (**Base de Construction** Navale). Gia đình tuy nghèo nhưng không túng, cả nhà đủ ăn đủ mặc, con cái được ăn học...mọi việc xảy ra thật êm đềm nên tôi hưởng một quãng đời thơ ấu thần tiên thơ mộng. Mười bốn tuổi, tôi vào Dòng La San cho đến khi ra dạy ở Đệ Từ Viện Mossard Thủ Đức, quãng đời ấy càng tuyệt vời hơn...nên tôi thấy đời thật trơn tru và êm đẹp. Vào trong tù, tôi mới nhận ra “*Cuộc đời đầy những gai góc và đau khổ*”. Tôi đã xác tín rằng đó là một chân lý vĩ đại nhất và cũng tuyệt vời nhất, vì một khi tôi thật sự hiểu nó cũng chính là lúc tôi vượt qua nó. Khi tôi ý thức rằng ‘*đời sống trong tù đầy gai góc và đau khổ*’ và tôi chấp nhận nó, thì tôi không còn thấy đau khổ nữa. Một cặp mắt khác đã mở ra, cái nhìn của tôi đã thay đổi, những cảm giác của tôi cũng thay đổi theo. Tôi đã nhận được một thứ *Epiphanea* (Tỏ Hiện).

Lúc mới vào tù, tôi đã không nhìn nhận ‘*đời tù đầy những gai góc và đau khổ*’, cho nên tôi đã rên rỉ, la hét, thậm chí đã tuyệt vọng về những thử thách mà tôi vẫn mơ hồ cho rằng đáng lý không xảy ra cho tôi (từ nhỏ đến lớn tôi đã bao giờ bị cực hình như thế đâu). Tôi đã vô cùng khó chịu khi tay chân bị cùm kẹp, oán trách rằng đó là những phiên toái không đáng có. Bóng tối của buồng giam đã làm tôi ngộp thở và choáng váng, sự cô đơn đã làm nổi tuyệt vọng gia tăng trong đầu óc tôi. Đã có lúc tôi xin Chúa cho tôi chết đi ! Tôi hiểu rõ những tâm trạng tuyệt vọng này vì chính tôi đã từng sống trong những ám ảnh đó. Trong đời ai cũng có lúc khốc. Khóc âm thầm cho vơi một cơn đau hay gào thét lên cho quên một nỗi buồn. Tôi đã ném đủ cả hai thứ ấy. Cho đến một hôm, qua khe hở trên cửa sắt, tôi trông thấy một tù nhân bị kêu đi hỏi cung, bác ấy có lẽ đã ngoài bảy mươi, dáng đi quắc thước oai nghi, gương mặt bình thản tự tại... (mãi về sau tôi mới biết tù nhân lão thành ấy chính là Học Giả Hồ Hữu Tường). Tôi khâm phục người tù ấy rồi nhìn lại thân phận mình, tôi thấy mình sao mà ‘hèn’ vậy! Qua biến cố đó, Ngài đã can thiệp, tỏ hiện với tôi và đã thay đổi con người tôi.

Tôi đã chấm dứt rên rỉ và quyết định đương đầu với những khó khăn và đau khổ trong tù, tôi tìm cách giải quyết dù tiến trình ấy không mấy dễ dàng và êm ái, nhưng ít ra tôi không còn tuyệt vọng như trước. Tôi tin rằng để giúp phát triển tâm linh người nào, Chúa gửi những thử thách và trang bị cho người ấy khả năng để giải quyết, vấn đề là người ấy có nhận trách nhiệm để đương đầu hay không, và khi cảm thấy không đủ khả năng thì chính lúc ấy cá nhân đó sẽ cần ơn Chúa hơn. Người đời thường nói “*Gian nan rèn tính khí*”, riêng tôi rất thích câu nói của Benjamin Franklin : “*Those things that hurt, instruct*” (xin được tạm dịch : những gì gây đau đớn cho ta đều giúp dạy ta khôn ra). Từ lúc ấy, tôi nhận ra rằng giai đoạn ở tù có lợi cho tôi, tạ ơn Chúa.

Tôi thầm cảm ơn Cha Thánh Charles De Foucauld (Đấng sáng lập Dòng Tiểu Đệ) đã để lại cho đời những tư tưởng sau đây mà mỗi lần suy niệm tôi lại thấy rất thích hợp với chính mình. Ngài viết : “*Dẫu con xấu xa, tội lỗi, con cũng trông cậy vững chắc con sẽ được lên trời với Chúa. Chúa cấm không cho con thất vọng về điều đó. Dẫu con bội bạc cách mấy, khô khan cách mấy, vong ân cách mấy, lợi dụng ơn Chúa cách mấy, Chúa cũng vẫn bắt buộc con phải trông cậy được sống đời đời dưới chân Chúa, trong tình thương và ơn thánh. Chúa cấm không cho con ngã lòng trước những khốn nạn của con. Chúa không cho con nói: Tôi không thể tiến tới được, đường lên trời lắm gai góc và khó khăn, tôi đành phải thụt lùi và trở xuống chỗ thấp. Trước những sa ngã trở đi trở lại của con, Chúa cũng cấm không cho con nói : Tôi không thể sửa mình được, tôi không đủ sức để nên thánh, tôi không xứng đáng vào thiên đàng. Vậy, Chúa muốn con phải trông cậy luôn, vì Chúa đã ra lệnh và vì con phải tin tưởng ở tình thương và quyền năng của Chúa. Mặc dầu con biết con là đứa phản bội, rất bất xứng, con vẫn tin ở tình thương của Chúa, con vẫn biết Chúa luôn sẵn sàng đón nhận con trở về như người cha của đứa con hoang đàng trong Phúc Âm. Chúa là tình thương rất nhiệm mầu*”.

Ý nghĩa lễ Hiện Linh (Epiphany) nằm ở chỗ : Sau khi nhận ra vinh quang của Chúa, chúng ta không được phép thụ động mà phải tích cực lên đường, theo ánh sao mà đi, chấp nhận gian truân thử thách suốt cuộc hành trình. Một khi nhận ra Ngài yêu thương mỗi người chúng ta, chúng ta cố từ bỏ lối sống vô đạo thất nghĩa với Ngài, lối sống lối chúng ta chạy theo các đam mê trần thế khiến càng ngày càng xa Ngài. Việc từ bỏ nói trên hoàn toàn không dễ chút nào. Ân sủng và tình yêu thương của Ngài sẽ là sức mạnh giúp chúng ta chấp nhận và đương đầu với những cám dỗ, những quyền rũ bất chính, những sa ngã và tội lỗi, để giữ vững một lòng tin. Lễ Hiện Linh hôm nay vì thế chỉ là một khởi đầu...Chúng ta hy vọng sẽ cùng nhau đạt tới một lễ Hiện Linh rực rỡ huy hoàng hơn trong cuộc sống bất diệt mai sau.